

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ХАОТИЧЕН ХАОС

chitanka.info

Вещата вещица нещо вещаеше вещите си вещания...

В малката ѝ къщурка беше тихо и спокойно. Защото скоро мъж не беше влизал вътре. Иначе... Иначе го чакаше съдбата на последния. Последният мъж в живота ѝ, а не последният на света, както със съжаление си мислеше тя, хвърляйки по някой поглед към стената.

Там висеше огромно украшение — дървен кръст с разпънат човек. При това бая жизнен човек. Още мърдаше, та на моменти ѝ се струваше, че ще размаха ръце. Е, нямаше как — в тях бяха забити железните гвоздеи от стоманения ѝ гняв, краката бяха стегнати в отровните камшици от езика ѝ, целият беше набучен с остриите стрели на виденията и яростта ѝ...

Мъж... Супермен... Защо е тая несправедливост, яростно дъвчеше мислите си тя — ако мъж лети, значи е супермен. Но щом жената лети — вещица?

Вещицата вдигна глава и погледна през прозореца. Птици... Как ѝ се искаше да е сред тях... Крилатите се раждат без съдби, лъжеше се понякога сама. Птица... Безгрижна, волна, носеща се по вятъра... По вятъра ли? Той ли ще ѝ каже накъде да лети? Той ли ще ѝ дава маршрутите на живота?

Неее...

Да беше птица — така щеше да дресира вятъра, че... На вятър ще ми стане...

Как можа точно заранта, когато тя се носеше по хоризонтната крива на съня, да изтрополи по керемидите и я събуди...

А после стоя изнервена до прозореца и гледаше как хъркори намръщеният този град и билбордовете му поглъщат светлината...

Тишината беше разкъсана от плахо, но уверено почукване по вратата. Предната врата. За гости. Иначе вещицата си имаше задна, която използваше като парадна. Навик — свикнеш ли веднъж да си все на чорчик, никой не може да те откаже. И когато внезапно се окаже, че си според правилата, изведнъж откриваш, че правилата са обърнати и ти, все пак, си си направо в накривото...

Въздъхна и отвори.

На прага стоеше дребна баба, стусена в широко черно наметало, нарамила коса — като че имаше какво да коси в тая предзимна студена есен.

Вещицата трепна. Ха сега, де!

А бабата направо се разтрепери.

— Извинявай, чадо — рече тя и едва не изпусна косата. — Ама аз...

— При мен ли идваш? — попита сухо вещицата.

— Май адреса съм объркала...

— Защо? — сухо и кратко, *суп де grâse* с pistolетен изстрел.

Бабата се подпря на косата като върху бастун.

— Търся една жена... Ама не си ти... За теб има още време...

— Тогава — защо? — от вещицата повея суровият вятър на ледената ѝ пустиня.

— Грешка! Извинявай...

Вещицата се загледа над бабата. Искаше спокойствие, искаше време за размисли, искаше... Много неща искаше, но и сега нямаше да ги получи...

— Оня ден пък един архангел идва — пророни вещицата. — Нещо да пита уж, ама все мечта си бараше...

— Той си е у тях, в Райската Спешна последна помощ — каза бабата. — Лекуват го след разговора. Налагат го с мокри облаци и му сложили две планети на кръста, че лумбагото...

— Негов проблем — отрязва вещицата. — Да не е тропал, когато творя...

Бабата заинтригувано вдигна очи, но не посмя да попита. Добре виждаше един любопитен там, на кръста...

— Ти — накъде сега? — въпросително я погледна вещицата. — Да не отиваш към мостовете? Щото ония там отдолу аз... С две думи, постарай се зимьска да няма тръгнали с теб...

Бабата се прокашля.

— Ка щяло... Ама нали знаеш — идвате на тоя свят, отивате си... Колкото по-рано, толкова по-добре. Таман няма да сте сътворили много грехове и Оня ще ви го зачете... Дето се вика — от нищо си направен, на нищо ставаш и цял живот нищо...

Вещицата се намръщи. Не обичаше да ѝ напомнят, че е вече на... Я да пресметне... От 68 година насам... Аха, май две хилядарки трупна...

— Знам, знам... На борованското гробище надраскали по стената: „Одиш каде одиш — па тука ша додиш!“... Ама аз нещо не бързам...

— И ние, и ние не те чакаме — рече скоростно бабата. После се усети, че може да я засегне, а вещицата си беше кибритлийка, лумваше цял вулкан от първо докосване по нервите. — А иначе си добре дошла, пък и...

Вещицата махна с ръка. Тя беше добра вещица, страдаше и от склероза вече, та доста хора оцеляха благодарение на това.

— Тука нещо ми поомръзна... Наскоро някакъв човек ми каза: „При комунизма имаше комунистически паради, при военните има военни. А като гледам какви са парадите сега — ясно ми е кои са на власт...“. И, да ти кажа — писна ми. Аз, дето съм добра и разбрана, почвам със себе си да се карам. Щото ако с друг...

Бабата потрепери...

Вещицата махна с ръка:

— Добре, но все пак — защо потропа?

— Дай чаша вода, а? — помоли бабата, разбрала, че може и да ѝ се размине.

И си тръгна. Цяла и невредима и тоя път. За разлика от Мефистофел, който още се чеше с лява ръка, защото дясната е на две места строшена. С доброта...

Вещата вещица нещо вещаеше вещите си вещания...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.